

Unió de Religiosos de Catalunya

Barcelona, 4 de novembre de 2010

ANY III. núm. **98**

Benet XVI, benvingut a casa nostra!

Amb el Papa a la Sagrada Família

7 de novembre de 2010

Benet XVI, beningut a casa nostra!

Carta publicada a Itàlia i signada per diferents catòlics de Catalunya.

"**Santedat, beningut a Catalunya**". Aquest és l'encapçalament de la carta que publica aquest dimarts el diari italià **Corriere della Sera**, on diversos catòlics catalans donen la benvinguda a Benet XVI a Catalunya. Entre ells, **Josep Maria Soler**, O.S.B., Abat de Montserrat., **Josep Alegre**, O.Cist., Abat de Poblet, **Gertrudis Nin**, O.S.B., Abadessa de Sant Pere de les Puel·les, **Montserrat Viñas**, O.S.B., Abadessa de Sant Benet de Montserrat, **Josep M. Abella**, C.M.F., Superior General dels Missioners Claretians, **Emili Turú**, F.M.S., Superior General dels Germans Maristes, **Josep Maria Balcells**, Sch.P., exSuperior General dels Escolapis, **Cristina Martínez**, S.T.J., Presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya, **Màxim Muñoz**, C.M.F., Vicepresident de la Unió de Religiosos de Catalunya. També s'hi sumen diversos representats de la vida política, social i cultural de Catalunya. Tanca la llista l'arquitecte-director de les obres del temple de la Sagrada Família.

La carta publicada a Itàlia agraeix al Sant Pare la seva visita, en el doble vessant simbòlic i artístic del temple de Gaudí i social de l'Obra del Nen Déu. Alhora, agraeix la seva presència "un territori amb una consciència de nació que sempre ha estat reconegut per la tradició eclesial" i "a un país amb arrels cristianes". Alhora, remarca la vitalitat actual de l'Església a Catalunya.

Aquest és el **text íntegre de la carta publicada**:

Sant Pare,

Ens alegra expressar-vos l'agraïment per la vostra pròxima visita apostòlica a Barcelona.

Veniu a dedicar **el temple de la Sagrada Família** i coroneu el desig de generacions que han posat la seva fe, el seu esforç, el seu talent per dedicar a Déu l'espai que ara ja és l'edifici més emblemàtic de la ciutat i una de les grans meravelles artístiques del món cristià. El treball meticulós, generós i alhora creatiu d'Antoni Gaudí és un model per a tots nosaltres.

I visitant **els infants de l'Obra del Nen Déu**, ens féu compartir la preocupació cristiana envers els més febles i el reconeixement de l'aportació de les famílies a crear una societat més justa i més humana. És també una preocupació per a nosaltres en aquest context de crisi econòmica que ens urgeix a repensar una societat on el centre sigui la dignitat de la persona i el respecte a la vida.

Barcelona és cap i casal de Catalunya. Arribeu a un territori amb una consciència de nació que sempre ha estat reconegut per la tradició eclesial,

com s'explicita en el document

episcopal "Arrels Cristianes de Catalunya".

Us donem la benvinguda a un **país amb arrels cristianes**. Fa mil anys, cercant l'empareda de la Seu de Pere i adoptant la litúrgia romana, va començar un procés d'identitat cultural que és ben viu als nostres dies. Al llarg dels segles l'Església a Catalunya ha creat cultura i la cultura ha configurat l'Església. Això ha donat fruits de santedat i trets ben propis que han fet de Catalunya una terra d'acolliment i l'han oberta als pobles veïns i al món sencer.

Avui, amb centres educatius de prestigi i oberts a tothom; amb un ampli teixit associatiu i cultural; amb un rellevant nivell d'estudi bíblic, litúrgic i teològic; amb el cultiu de les tradicions religioses populars; i amb un reconegut compromís social i caritatiu, els cristians continuem sent "sal" de la nostra terra.

Som una comunitat cristiana amb orígens paulins, que van forjar la primitiva església tarraconense. Ara, **desitgem que el vostre pas per casa nostra**, pregant amb nosaltres i en la nostra llengua, i transmetent-nos la Paraula de Déu, marki una fita en la fortalesa dels creients i sigui un encoratjament per a la concòrdia entre tots.

Amb aquests sentiments us donem la **nostra benvinguda a Catalunya**.

Barcelona, 2 de novembre de 2010

Programa oficial de la Visita Apostòlica del Papa Benet XVI

El Papa Benet XVI arribarà a Barcelona provinent de Santiago de Compostel·la el dissabte 6 de novembre. L'endemà celebrarà la dedicació de l'església i l'altar de la Sagrada Família i resarà l'Àngelus a la façana del Naixement.

Després de dinar a l'Arquebisbat amb l'episcopat, el Sant Pare visitarà l'Institut Nen Déu, una obra beneficosocial de les Germanes Fanciscanes dels Sagrats Cors dedicada a l'assistència de infants i joves amb síndrome de Down i altres discapacitats. Tot seguit, Benet XVI tornarà a Roma.

Programa detallat (oficial)

Dissabte, 6 de novembre

21:00 Arribada del Papa a l'Aeroport del Prat, procedent de Santiago de Compostel·la.

21:45 Arribada a l'Arquebisbat, on el Papa passarà la nit.

Diumenge, 7 de novembre

09:00 Sortida de l'Arquebisbat en papamòbil

09:30 Trobada amb Ses Majestats els Reis d'Espanya, a la Sagrada Família

10:00 Missa amb la dedicació de l'església de la Sagrada Família. Homilia del Sant Pare.

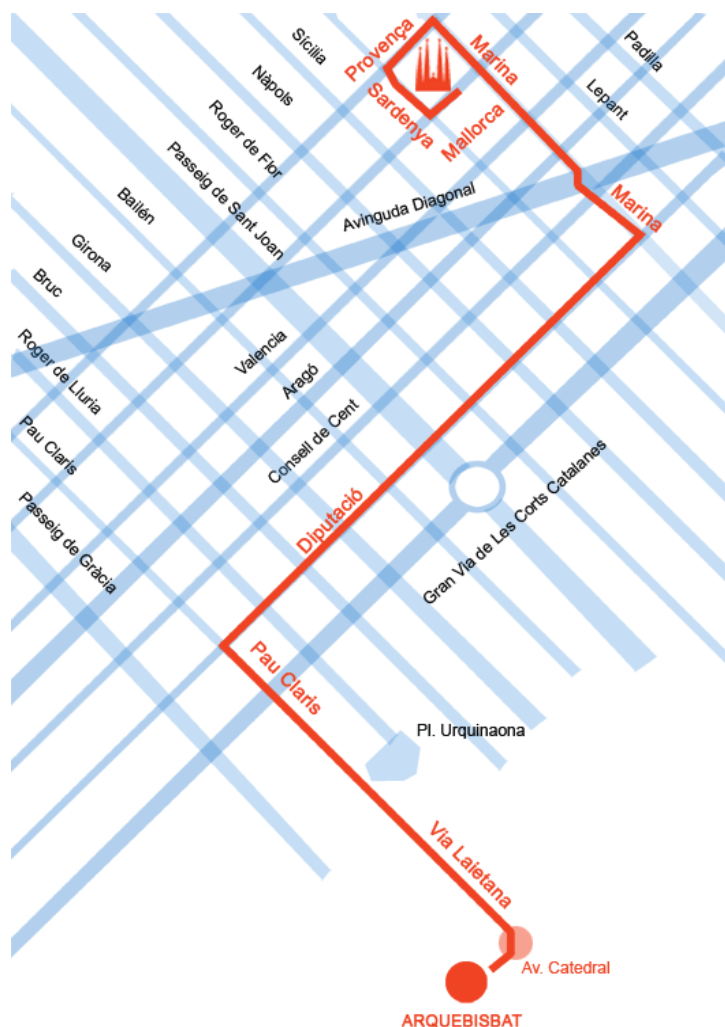
(A l'inici de la Missa, el Cardenal Arquebisbe de Barcelona pronunciarà unes paraules de salutació al Sant Pare)

12:00 Rés de l'Àngelus a la façana del Naixement, del temple de la Sagrada Família.

12:45 Sortida de la Sagrada Família cap a l'Arquebisbat, en papamòvil.

- 13:00 Dinar a l'Arquebisbat amb els cardenals i bisbes presents i el seguici papal.
- 16:45 Sortida de l'Arquebisbat de Barcelona.
- 17:15 Visita a l'Obra Benèfic Social del Nen Déu a Barcelona. Salutació del Sant Pare.
- 18:00 Sortida cap a l'Aeroport del Prat.
- 18:30 Cerimònia de comiat oficial a l'Aeroport del Prat. Discursos del Sant Pare i el Rei.
- 19:15 Sortida en avió cap a Roma.
- 20:55 Arribada a l'Aeroport de Roma.

Itinerari

Recollida d'intitacions i acreditacions

NOU COMUNICAT SOBRE recollida d'invitacions i acreditacions per a l'INTERIOR del temple de la Sagrada Família

Dies: del dimecres 3 al divendres 5 de novembre de 2010

Lloc: Seminari Conciliar de Barcelona, carrer Diputació, 231

Hora: de 09:00 h a 21:00 h

- **Parròquies** (10 invitacions per parròquia)
- **Bisbats de Catalunya** (20 per Bisbat)
- **Concelebrants** que encara no han recollit les invitacions
- **Convidats** amb invitació
- **Convidats** amb invitació i acreditació

La persona que va fer la petició d'invitació i/o acreditació és qui l'ha de recollir. Cal que es presenti amb el DNI. En el cas que ho hagi de fer algú en nom d'un altre, caldrà que presenti la fotocòpia del DNI de la persona sol·licitant en nom de la qual recull l'acreditació i/o invitació.

INSTRUCCIONS GENERALS PER AL DIUMENGE 7 DE NOVEMBRE

- Per accedir al temple s'ha de disposar de la invitació, acompanyada del DNI o passaport. A més, segons la zona on estiguen ubicats caldrà disposar d'acreditació.
- Les portes del temple s'obren per al públic a les 07:00h.
- Tots els participants hauran d'estar asseguts al seus llocs assignats a les 9 del matí. Per aquest motiu es prega que es dirigeixin al temple amb temps suficient, ja que tothom haurà de seguir també unes normes estrictes de seguretat.
- Es recomana l'ús del transport públic.
- Les parades de Metro de Sagrada Família de les línies 2 i 5 es tancaran a partir de les 00:00 del dia 7. Es reobriran un cop s'hagi descongestionat la zona després de la celebració.
- Es prega que en tot moment seguïu les indicacions dels voluntaris que tenen cura del bon desenvolupament de l'acte.

PORTES D'ACCÉS (vegeu plànol)

- Cardenals: carrer Sardunya
- Bisbes i arquebisbes: carrer Sardunya
- Preveres, diaques i altres servidors de l'altar: carrer Provença. Han d'accedir al temple pels carrers Rosselló / Sardunya (porta 4, del plànol Sectors per Colors)
- Autoritats: carrer Marina
- Convidats amb acreditació: carrer Marina. Han d'accedir al temple pels carrers Mallorca / Padilla (porta 12, del plànol Sectors per Colors)
- Convidats amb invitació: carrer Sardunya. Han d'accedir al temple pel Passatge de Maiol (porta especial accés temple)
- Escolania i Puericantores: carrer Provença. Han d'accedir al temple pels carrers Rosselló / Sardunya (porta 4, del plànol Sectors per Colors)
- Cantaires: cantonada Mallorca / Sardunya. Han d'accedir al temple pel Passatge de Maiol (porta especial accés temple)
- Premsa: carrer Sardunya

PER A MÉS INFORMACIÓ, us preguem aneu consultant periòdicament el web www.papabarcelona2010.cat

Carta a Benet XVI

Sigues benvingut a la ciutat de Barcelona! No saps com m'alegra que hagi vingut a dedicar el temple de la Sagrada Família. La teva presència constitueix una cita amb les comunitats cristianes que vivim en aquesta terra i amb l'art màgic de Gaudí. Sé que ets aquí no només perquè t'han cridat sinó perquè volies venir per tu mateix. Una persona com tu que es delecta tocant el piano, que vibra interiorment amb els compassos de la música, no es podia sostreure a l'encant d'una arquitectura que es transforma en bellesa i símbol, que transcendeix les pedres i les formes, per elevar els que la contemplen cap a les esferes de la divinitat. Aquest temple té reminiscències de l'edat mitjana, quan s'alçaven les catedrals després de desenes o centenars d'anys de feina i d'il·lusió. El modernisme gaudinià li dona color i significats que transporten a altres mons. Durant anys, des de la cadira del menjador del pis on vivia, veia les torres del temple. La contemplació prolongada de la bellesa construeix una cripta a l'interior del cor, des de la qual s'adora la presència del Déu de Jesús. Gràcies per realçar amb la teva presència aquesta obra i per animar les nostres comunitats cristianes a ser fidels a l'evangeli!

Que no t'estranyi que no tothom et vulgui rebre i que, fins i tot, es manifestin en contra teu. El Mestre que tenim i al qual intentem seguir va tenir la mateixa sort. Has estat en altres països i aquesta experiència no et resultarà nova. Els que vivim aquí estem una mica cansats que només ens parlin de diners i d'algunes altres bajanades per l'estil, inclosa una vaga d'autobusos, sense reivindicacions laborals. Però no ens aixafaran la guitarra. Volem escoltar el que ens diguis i reflexionar sobre les teves orientacions. Véns per esperonar la nostra fe en Crist, camí, veritat i vida. Tota la resta és secundari. Sabem que la

nostra vida està entreteixida de llums i ombres i que, de vegades, no fem el bé que volem sinó el mal que no volem. Des de la humilitat del mateix coneixement, ens obrim a l'amor de Déu i dels homes.

També et vull dir que somio amb una Església millor, i que canviïn moltes coses, que les comunitats siguin més evangèliques... però sé que els meus ideals no són obligacions per a ningú. No hem vingut al món per realitzar els nostres somnis sinó el projecte de Jesús. El seu missatge "que tots siguin u" continua sent un desafiament autèntic. N'hi ha que parlen de l'Església dels pobres i la dels rics, de la jerarquia i del poble de Déu, de progressistes i conservadors... La realitat és plural, però qualsevol divisió ens allunya de la voluntat de Déu.

Tu vas conèixer la fe en Jesús en el si de la teva família i del teu país bavarès. Crec que estàs en magnífiques condicions d'entendre'ns i de comprendre l'Església a Catalunya i l'Església de Catalunya. Ser catòlics no es contradiu amb la pròpia identitat. Tu ho saps molt bé. Necessitem el teu suport i la teva confiança. Som un país petit de 32.000 km² i amb 7 milions i mig d'habitants, integrats a l'Estat espanyol, amb el qual vivim unes èpoques de conflictes i ho passem molt malament. Una situació que arriba a ser crònica. No voldríem que passi el mateix en l'Església. M'han dit que ens parlaràs en la nostra llengua, el català. Jesús també parlava, com tu i com nosaltres, una llengua minoritària i dominada pels grans emporis. Amb ella, sense tancar-nos a altres idiomes, ens volem dirigir a Déu.

No tinc més espai. Ens veiem diumenge. Rep el meu afecte amb una abraçada.

Lluís Serra Llansana
Publicada a *Catalunya Cristiana*

Xavier Novell, nou bisbe de Solsona

www.catalunyareligio.cat - Dc, 3/11/2010

El capellà de Solsona Xavier Novell és el nou bisbe de Solsona. Avui a les 12 s'ha anunciat oficialment i s'ha presentat en una roda de premsa a la seu del bisbat. Novell succeeix el bisbe Jaume Traserra, que va presentar la renúncia fa poc més d'un any.

Xavier Novell i Gomà té 41 anys i és el capellà més jove de Catalunya. En concret és capellà des del 1997, quan va ser ordenat pel bisbe Antoni Deig. L'any 1995 va participar en les sessions del Concili Provincial Tarraconense i quan Traserra va ser escollit bisbe de Solsona el 2001 va ser nomenat secretari particular.

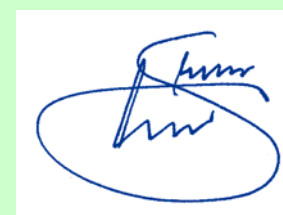
Va estudiar a Roma teologia dogmàtica i va fer el doctorat sobre la relació entre Creació i salvador en la teologia moderna dirigit de Lluís Ladaria, actualment secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

Actualment Xavier Novell era vicari episcopal, canonge de la catedral de Solsona i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. Novell és el primer capellà format al Seminari Interdiocesà de Catalunya que és escollit bisbe.

Novell prové d'una família de Tàrrrega molt implicada a la diòcesi i recentment el seu pare va ser admès al diaconat, després de dirigir durant diversos anys l'escola de formació de laics de Solsona.

63 Assemblea general de l'URC

Data	10 de novembre de 2010, dimecres
Hora	De 2/4 de 10 del matí a las 3 de la tarda i dinar.
Lloc	Casa d'Exercicis de Sant Ignasi c) Carrasco i Formiguera, 32, 08017 Barcelona (Tel. 93 205 81 34)
Convocats	Superiores i superiors generals Superiores i superiors provincials Abadesses i prioros Delegades i delegats Delegada i delegats episcopals de Vida Consagrada Persones convidades
Ordre del dia	<p>9.30 <i>Acollida i lliurament del material</i></p> <p>9.45 <i>Eucaristia</i></p> <p>10.30 <i>Assemblea general</i></p> <p>1. Tema de reflexió, estudi i debat: <i>Aportacions de la Vida Consagrada a l'Església i a la societat catalanes</i> Ponència de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona</p> <p>11.45 Col·loqui amb els participants</p> <p>12.15 <i>Descans</i></p> <p>2. Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de la darrera Assemblea 3. Presentació de la memòria 2009-2010 4. Presentació, diàleg i aprovació, si escau, dels nous estatuts 5. Elecció de dos vocals (femení i masculí) per a la Com. Permanent 6. Presentació i aprovació, si escau, del pressupost 2011</p> <p>13.45 <i>Pausa breu</i></p> <p>7. Comunicacions: - Residències de religioses/os (Antònia Ortiz) - Entitats Socials d'Església (Paco Estellés i Manuel Lecha) - Proposta de biografies (Mª Pau Trayner)</p> <p>8. Informe de presidència, secretaria general i administració</p> <p>9. Torn obert de paraula</p> <p>15.00 <i>Dinar de germanor</i></p>

Lluís Serra i Llansana
Secretari general

Jornada de formació permanent URC-CEVRE

La Unió de Religiosos de Catalunya us anuncia la propera jornada de formació permanent de l'URC-CEVRE. Atès que creiem que la conferència pot ser del vostre interès, ens plau fer-vos arribar aquesta informació.

LA DRAMÁTICA CONFUSIÓN ENTRE 'MISIÓN' Y TAREAS LA MISIÓN PERMANECE, LAS TAREAS CAMBIAN

a càrrec de

Toni Català

Toni Català (1950) és jesuïta i ha treballat durant dotze anys amb menors en situació d'exclusió social.

Actualment, coordina l'Escola de Teologia per a Laics ("Estela") del Centre Arrupe de València.

És també professor de Teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya. Conferenciant. Director d'Exercicis Espirituals.

Entre les seves obres assenyalam:

- ▶ *"Vida Religiosa a la apostólica. Hombres y mujeres que quisieron seguir al Señor con mayor libertad"*, Sal Terrae 2004.
- ▶ *Salgamos a buscarlo fuera de la ciudad: notas para una teología y espiritualidad desde el cuarto mundo*, PPC, 2010

Entre els seus nombrosos articles, destaquem els següents:

- ▶ *Dios no se rebaja, se abaja*, a Sal Terrae 94 (2006), pàg. 17-28
- ▶ *La Iglesia, que sea cada vez más de Jesús y menos nuestra: mirando América Latina desde aquí*, a Sal Terrae, 95 (2007), pàg. 323-332
- ▶ *Trabajar en la Viña del Señor. Criterios de discernimiento*, a Manresa, 79 (2007), pàg. 227-238
- ▶ *La implicación compasiva en una cultura indolente*, a Staurós, 47 (2008), pàg. 25-36
- ▶ *Oración y experiencia de Dios hoy. Aspectos cristológicos y socioculturales*, a Sal Terrae (1998), pàg. 865-878

Data: 13 de novembre de 2010

Preu: 20 euros

Hora: 9.45-13.30 i 15.30-17.30 h

Lloc: Col·legi Salesià Sant Josep (c/ Rocafort, 42 - Barcelona)

L1 Rocafort i **L3** Poblesec

Inscripcions: UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (tel.: 93 302 43 67) (de 15 a 19 hores)

Pagament: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

2100-3040-06-22-00340826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres TC**.

Josep Maria Abella: “El primer servei dels religiosos és ser el que som”

La conferència de Josep Maria Abella a Barcelona, organitzada per la Fundació Claret, es va fer dins dels actes dels 30 anys de la Unió de Religiosos de Catalunya.

Aquesta setmana Josep Maria Abella, superior general dels Missioners Claretians, va fer una conferència a Barcelona per presentar el servei i l'essència de la vida religiosa en el món.

En la sala de la Llibreria Claret, el provincial dels Claretians, Màxim Muñoz, va presentar el superior general com una persona molt arrelada a Catalunya, tot i que ha viscut gran part de la seva vida a Àsia –“va seguint el que fa l'equip de

futbol de Lleida”; i alhora totalment inculturat al Japó “encara que viu a Roma continua resant el breviari en japonès”.

Josep Maria Abella va repassar les grans dades de la vida religiosa al món: gairebé un milió dels quals 740.000 són religioses –“el women power és total”– i, per exemple, 55 milions d'alumnes escolaritzats al món per institucions que depenen de l'Església. “Això ens diu que la vida consagrada fa un servei molt gran no només per l'Església sinó també a la societat. A vegades la gent no n'és conscient”.

Però el superior dels claretians va remarcar que darrere de les estadístiques hi ha una identitat, basada en una vida centrada en Crist, que és la base. També és fruit de la vocació d'anar a les fronteres geogràfiques, socials i culturals “i quan un està a la frontera només pot fer dues coses: dialogar amb el que hi ha a l'altra banda de la frontera o donar-se bufetades”.

Per al pare Abella el servei dels religiosos té dues dimensions: “el servei que fem sent el que som i el servei que fem fent el que fem”. És a dir, una vida que ja mostra per si sola com canvien les coses les relacions marcades per la passió per Déu i per la humanitat i una vida fraterna. Alhora, hi ha un servei concret que es tradueix en escoles, hospitals, residència, accions socials, “però el nostre primer servei és ser el que som, el ser més que el fer”.

L'experiència internacional del pare Abella li va permetre en la intervenció fer un repàs de la presència dels religiosos en els cinc continents: “som ponts de solidaritat”. Congregacions com els claretians estan presents en 63 països i n'hi ha d'altres que arriben a 130.

D'Àfrica va destacar l'aportació en la reconciliació, la justícia i la pau, com per exemple el que fan els claretians amb vint congregacions més al Sudan després de vint anys de guerra. També és un espai per experimentar el diàleg amb l'Islam. D'Amèrica del Nord, el testimoni de la dimensió comunitària de fe “en una societat on l'individualisme és tan fort” i l'oportunitat de desenvolupar nous camins d'espiritualitat especialment en l'accentuació de la presència de la dona en l'Església.

D'Amèrica Llatina creu que la gran contribució de la vida consagrada ha estat l'opció pels pobres i la justícia: “sempre quan parles d'això el primer que et senyalen són les

exageracions, però jo sempre miro les vivències i l'espiritualitat profunda dels màrtirs que fins i tot han sabut donar la seva vida per servir els pobres i posar-se al servei de la justícia”.

En el cas d'Àsia, el continent que més coneix, va destacar el valor de la presència i el testimoni, “el saber ser llavor”, que és una altra manera de predicar l'Evangelí. Alhora, la importància de recollir l'herència espiritual de les tradicions asiàtiques. Finalment, d'Europa l'aportació “tant a l'Església com a la societat de promoure la cultura del diàleg i el diàleg amb la cultura”. Per a Abella, el fet que els religiosos escullin els seus superiors per votació és un procés “que ha mantingut una dinàmica de diàleg dins de les comunitats religioses” i és “a través del diàleg que nosaltres podem oferir de manera creïble el testimoni”.

Dels cinc continents també va desgranar algunes temptacions que han de superar les comunitats religioses, com a Àfrica la temptació pel poder; a Amèrica del Nord, la de l'eficàcia per sobre de les persones: a Amèrica Llatina, el viure del passat; a l'Àsia, la temptació per la pressa i els números; i a Europa, l'acomodació acrítica a les tendències socials i la temptació de voler retornar al passat: “...es que érem tants i fèiem aquelles misses tan solemnes...”.

Finalment, el pare Abella va explicar que cada vegada s'estan fent més projectes conjunts entre diversos instituts de vida religiosa i que una preocupació creixent és la presència en organismes de coordinació internacionals com Nacions Unides o en fòrums d'ONG. A més de ser “els llocs on s'està decidint el futur de milions de persones”, els religiosos poden “portar-hi una mica de llum de l'Evangelí”.

Tres documents per a la reflexió i el diàleg

El primer document, el text llegit per Mons. **Ángelo Amato**, SDB, prefecte de la Congregació per a la Causa dels Sants, amb motiu de la beatificació a la Mare Maria de la Puríssima, celebrada el 18 de setembre en Sevilla promou l'enfrontament entre maneres de viure la vida religiosa. En reproduïm aquí el text íntegre de l'homília. El segon document, l'article titulat *La homilía de Amato o la manera de enfadar*, escrit per **Juan Rubio**, sacerdot diocesà i director de *Vida Nueva*, publicada a l'1 d'octubre. Comenta amb el seu estil clarificador i incisiu al'esmentada homilía, analitzant el fons de la qüestió. Hi afegeix el requadre *Pironio, alegría y esperanza*, que aprofundeix en el tema des d'una altre òptica. El tercer document, *Redescubrir l'essència de la vocació per escapar dels condicionaments de la societat, Vida religiosa i la secularització*, escrit per **Jean-Louis Bruguès**, arquebisbe secretari de la Congregació per a l'Educació Catòlica, publicat el 20 de novembre a l'*Osservatore Romano*, difon una visió polèmica.

Horeb presenta aquest textos als seus lectors amb la voluntat de mantenir-los ben informats del que afecta a la vida religiosa i amb la convicció de fer-ho segons dos criteris importants: la defensa de la **unitat de la vida religiosa** que, per inspiració carismàtica, presenta una gran diversitat de dons i de matitzos, i la vivència de la **comunió eclesial** per damunt de les discrepàncies, sovint lògiques en grans col·lectius.

1. Homilía de Mons. Ángel Amato

Eminencias, Señor Arzobispo de Sevilla Mons. Juan José Asenjo Pelegrina, Excelencias Reverendísimas, Reverendos Sacerdotes, Reverendas Hermanas de la Compañía de la Cruz, Religiosos y Religiosas, Autoridades civiles y militares, queridos fieles,

Cuando nuestra Beata era Superiora de Las Minas, se necesitaba un campesino para cuidar el gran huerto de la casa, ya que las hermanas se ocupaban de la asistencia de los enfermos. Ella contrató a un pobrecillo, que no podía encontrar trabajo en ningún sitio. Le pidió a una hermana que le enseñara lo necesario. Cuando se equivocaba lo excusaba siempre. Gracias a ella, este pobrecillo en su vejez pudo tener una pequeña casa y una modesta pensión.

Su empeño en el trabajo formaba parte de la virtud de la pobreza. Una vez, visitando, como Madre General, la casa de Reggio Calabria, en Italia, con toda naturalidad eligió para ella la limpieza de los baños.

Un día en el que una hermana los limpió antes, la Madre preguntó: “¿Quién me ha quitado mi oficio?”.

Pero esto lo había hecho antes. Una hermana cuenta que cuando nuestra Beata era superiora de la casa de Las Minas olía a lejía. Preguntó por tanto a la hermana portera por qué la superiora emanaba este olor. Y se le respondió: “Querida hermana, la Superiora hace las tareas menos agradables de la casa”.

Madre Purísima solía decir que en la casa de Dios no hay tareas bajas, todas son altas.

1. La beatificación de la Madre María Purísima de la Cruz es un nuevo regalo que el Santo Padre hace a la archidiócesis de Sevilla, tras la canonización de Santa Ángela de la Cruz. Le estamos muy agradecidos por ello y le aseguramos la oración por su infatigable servicio a toda la Iglesia.

Sevilla ha sido siempre una ciudad fecunda en santos y héroes: Leandro, Isidoro, Fernando. De esta ciudad partieron para difundir el Evangelio a tierras desconocidas hileras de intrépidos misioneros de Jesucristo. Además, en todo el mundo, Sevilla es conocida por su monumental catedral, por la Giralda, por las procesiones, llenas de fe y devoción, de la Semana Santa.

Con Santa Ángela de la Cruz y con la Beata Madre Purísima de la Cruz, nosotros, sin embargo, nos dirigimos a la Calle Alcázares (hoy Calle Santa Ángela de la Cruz), para oír las bienaventuranzas de Jesús y admirar a dos piadosas mujeres, que acompañan al Crucificado en el Calvario. Estas dos mujeres han llevado realmente la Cruz de Cristo por las calles de Sevilla, cada día y durante todos los días de su vida, como una vocación de santidad y de apostolado, en favor de los más pobres y necesitados, escondidos en las dolorosas entrañas de esta bella ciudad. Las dos Hermanas de la Cruz, bajo su amplio velo negro, distribuían discretamente alimentos y bienes a las familias necesitadas. De este modo ellas han ayudado a Sevilla con la melodía de sus buenas obras, atrayendo sobre todas las familias de la ciudad las bendiciones del cielo. Se trata de dos mujeres santas, pero también de dos grandes bienhechoras de la ciudad de Sevilla. La “ciudad de la gracia” se convierte con ellas en “la ciudad de la gracia divina”.

2. Muchos entre vosotros, estoy seguro de ello, han conocido personalmente a la Beata Madre Purísima, muerta en 1998 (mil novecientos noventa y ocho). Y muchos de vosotros podríais dar testimonio del valor de su santidad. Siguiendo la liturgia de este día, me limito a subrayar algunos aspectos.

Madre Purísima de la Cruz, ungida por el Espíritu del Señor, fue enviada entre nosotros para anunciar la buena noticia del consuelo de los afligidos (Is 61, 1-3a). Entre las muchas pruebas de su caridad, escojo algunas de ellas.

Una joven, Manuela Carmona Reina, acompañó a la Madre durante ocho años en sus visitas a los pobres del pueblecito de Las Minas, donde existía un gran número de ancianos y enfermos necesitados de asistencia. Esta joven cuenta que un día acompañó a la Madre a visitar a una señora anciana de nombre Bárbara. Esta mujer se encontraba en un estado de completo abandono, inmovilizada en la cama y con una gran cantidad de llagas. La suciedad era tal, que los ratones iban por todos lados, incluso por encima de la mujer. Cuando la Madre se dio cuenta de la situación dijo: “Manoli, quédate fuera porque esto no es muy agradable”. Fue entonces la Madre quien curó las heridas de Bárbara, quien limpió la casa y quien echó fuera a los roedores. Su actitud hacia esta enferma fue verdaderamente heroica, incluso porque ella sentía horror de los ratones. Desde ese día la anciana señora Bárbara le daba gracias a Dios por haberle enviado a un ángel.

La misma Manuela cuenta que, un día de julio, en pleno calor, a la una de mediodía, se encontró a la Madre de vuelta de una visita y la invitó a subir a su furgoneta. La Hermana que

la acompañaba se sentó delante, al lado de Manuela, que conducía, y la Madre se sentó en la parte de atrás, acomodándose entre los sacos. Poco después se encontraron a dos mujeres que caminaban a pie, bajo un sol abrasador. La Madre hizo parar la furgoneta, bajó ella junto a su Hermana e hizo subir a las dos mujeres. Después volvieron al convento a pie, con el bochorno de julio y con su hábito de tejido grueso.

Incluso la caridad hacia sus Hermanas, sobre todo con las más difíciles, era admirable. Las corregía con bondad y firmeza, animándolas a permanecer fieles a la vocación. Sorprendía la paciencia y la caridad que la Madre tenía hacia aquellas hermanas que se habían equivocado y continuaba manteniendo con ellas una confianza maternal. Las sorprendía, las conmovía profundamente y las confirmaba en sus buenos propósitos.

3. Junto a la caridad ejerció una fortaleza heroica, sobre todo durante los años de la dirección del Instituto. Sostenida por la palabra del Señor, que llama bienaventurados a los que sufren y a quienes son perseguidos por amor a la justicia (cf. Mt 5, 1-12), ella, en el difícil periodo postconciliar, perseveró en la sana tradición, indicando a sus hermanas aquel camino de santidad y de servicio querido por la santa Fundadora, rechazando la moda efímera de cambios externos, exentos de eficacia apostólica. Nuestra Beata es un válido ejemplo de la fecundidad de la obediencia al carisma fundacional: hacerse pobres con los pobres para ganarse a Cristo.

Fue esta capacidad suya de mantener intacto el espíritu del Instituto la que hizo florecer a su congregación de manera verdaderamente extraordinaria. Un testigo afirma: “No podemos olvidar que cuando la mayor parte de los Institutos hoy sufre por falta de vocaciones, hasta el punto de que muchos de nuestros conventos y monasterios parecen residencias de ancianos, el Instituto de las Hermanas de la Cruz continúa teniendo vocaciones en un número verdaderamente considerable”.

Madre Purísima vivía con convicción su vocación, según el espíritu de Santa Ángela de la Cruz: total olvido de sí misma para entregarse a Dios y a los pobres y un ferviente deseo de seguir a Cristo Crucificado. El esplendor de su vida ejemplar empuja a muchas jóvenes a consagrarse al Señor entre las Hermanas de la Cruz.

Como Superiora General visitaba cada tres años sus casas, escuchando con atención e interés a todas sus Hermanas, animándolas a ser fieles al espíritu de la Fundadora. De esta forma infundió en ellas una sólida formación doctrinal y espiritual, en tiempos en los que parecía debilitarse la fidelidad a la Iglesia. A propósito de esto, una hermana suya testifica: “Fue un periodo en el que en la vida religiosa se respiraba una gran corriente de cambio y en el que casi todas las congregaciones cambiaron no sólo el hábito, sino incluso el carisma de la congregación. Ella, sin embargo, se mantuvo en afirmar que a nosotras nada nos impedía continuar vistiendo como en tiempos de nuestra Santa Fundadora y en confirmar nuestra fisionomía, afianzando con fuerza nuestro carisma para no alejarnos del que nuestra Santa Madre quería que fuese nuestro Instituto. Esto lo defendió, luchó por esto y lo consiguió, a pesar de las sonrisas irónicas de otros institutos religiosos y de sacerdotes que nos ridiculizaban”.

Esta serena prudencia, en tiempos de gran turbulencia ideológica, contribuyó a reforzar el espíritu y el carisma de la Fundadora. A pesar de las corrientes demoledoras de la vida consagrada, ella supo mantener unidas a sus Hermanas mediante la exacta observancia de la Santa Regla y del espíritu de oración: “Cuidó la vida espiritual del Instituto como una madre con sus hijos, preocupándose de que la doctrina de los sacerdotes que venían a la Casa Madre a dar ejercicios y a confesar fuera teológicamente sana y exigente en las virtudes, como está en nuestro espíritu”.

Ella quiso que su Instituto se mantuviera fiel a las auténticas fuentes de la vida consagrada: fidelidad a la Regla y al espíritu de la Fundadora y docilidad y obediencia a la Iglesia y a su Magisterio. Mientras que todo a su alrededor era un piadoso espectáculo de relajación en la

doctrina y en las costumbres, ella fue heroica en incentivar la vida interior de sus Hermanas, dándole importancia a la vida espiritual alimentada de oración, de silencio, de obediencia, de caridad y de servicio a los pobres.

Una hermana cuenta las humillaciones que debieron sufrir cuando asistían a clases de teología: “Llegábamos a clase con nuestra carpeta azul de cartón, con nuestros zapatos desgastados, con nuestro gran paraguas con algún roto. Mientras buscábamos un asiento, sentíamos las miradas de desaprobación de algunas religiosas que susurraban: “Ya han llegado las del Viejo Testamento”. Yo me sentía mal y la miraba a ella que, sin embargo, permanecía sonriente y serena ante estos comentarios”.

Don Gaspar Bustos, vicario episcopal de la vida consagrada en la diócesis de Córdoba durante 20 años, declara: “Me parece que la beatificación de Madre María de la Purísima pueda ser un ejemplo estupendo de fidelidad a la Iglesia y al propio carisma y de cómo realizar una verdadera renovación de un Instituto Religioso respetando el pasado y el presente”.

4. Esta fidelidad ha consentido al Instituto florecer, no obstante la pobreza y la austeridad de su regla llevada a cabo con ayunos, durmiendo sobre tarimas de madera, soportando desdichas y privaciones. La Madre ha vivido por completo la bienaventuranza evangélica de la pobreza: ser pobres para ayudar a los pobres. Tenía bien asimilado el lema de Santa Ángela de la Cruz: “los pobres son nuestros señores”.

2a. Juan Rubio: Homilía de Amato o la manera de enfadar

El arzobispo **Angelo Amato**, prefecto de la Congregación para la Causa de los Santos, viene frecuentemente a España. Tiene aquí **algún mitrado, viejo alumno suyo**, empeñado en la **restauración espiritual de este país a la deriva** y al que hay que salvar con anatemas y extravagancias. La última vez que nos visitó fue para beatificar en Sevilla a la Madre **María Purísima de la Cruz**, sucesora de santa **Ángela de la Cruz**. **Su homilía ha desatado revuelo**, no por ensalzar las virtudes de tan santa religiosa, sino **por hacerlo enfrentándolas a otras tan legítimas**. En los adornos doctrinales que hizo a sus virtudes, **ofreció una percepción negativa de la Vida Religiosa en la época que siguió al Concilio**. Aprovechó el momento celebrativo para cargar contra unos en favor de otros: **“Siguiendo la sana tradición”** contra los que **“adoptaron la moda efímera de cambios externos, exentos de eficacia apostólica”**. Habló de **“corrientes demoledoras de la vida consagrada y del piadoso espectáculo de relajación de la doctrina y de las costumbres”**, ridiculizando, sin nombrarlo, a un conocido centro teológico sevillano. El texto no tiene desperdicio y **muchos de los asistentes se miraban confundidos** pensando quién había metido al arzobispo en este berenjenal preparándole la homilía. **La nueva beata nunca escribió en sus cartas en este tono**.

Lo extraño es que **sus homilías en beatificaciones anteriores no iban por esos derroteros**. Ahí está la del P. **Hoyos** en Valladolid; o la de **Lozano Garrido**, en Linares (Jaén); o la de **Fray Leopoldo**, en Granada. **Ésta de Sevilla** fue un anecdótico al servicio de una idea: que **la Vida Religiosa perdió su esencia en el periodo posconciliar**.

Saltaron las alarmas en una Iglesia como la española, en donde hace tiempo, desde ciertos ámbitos de la Conferencia Episcopal, se busca **un mayor control de la Vida Religiosa en beneficio de otras nuevas y legítimas fórmulas** que se van instalando en la geografía española. **La Comisión Episcopal para la Vida Religiosa**, que en los últimos días está haciendo un acercamiento a CONFER con reuniones varias, **anda preocupada por todo lo que se mueve en algunas congregaciones veteranas**. El mensaje de Amato no es ajeno al objetivo de esta Comisión, que **está haciendo “temblar” las carnes de quienes presienten un sometimiento**, más que comunión y colaboración.

En el Episcopado **se ha ido perdiendo sensibilidad hacia la Vida Religiosa**. Era costumbre no escrita que algunos obispos fueran elegidos de entre los religiosos. Se marcharon **Amigo, Sebastián, Gómez, Gutiérrez** y sólo quedan **Sanz Montes y Asurmendi**. Otros casos no son aplicables. En Roma, mientras se espera el relevo del cardenal **Rodé**, el nuevo secretario de la Congregación para la Vida Religiosa, que hoy traemos a las páginas de *Vida Nueva*, ha llegado con aire de optimismo y esperanza.

Y es que **el periodo que sucedió al Concilio**, con sus luces y sus sombras, **no puede ser barrido de un plumazo**. Aconsejo la lectura y estudio de los tres tomos que escribió **Aquilino Bocos**, ex superior de los Misioneros Claretianos, especialmente el titulado **Tiempos de Comunión y Misión**, un deslumbrante **recorrido**, en pura fidelidad eclesial, **a los convulsos, purificadores y vivos años de aquella primavera eclesial**.

2b. Juan Rubio: Pironio, alegría y esperanza

En su tumba de Mar de Plata, allá en Argentina, no faltan flores frescas, símbolo de la esperanza y de la alegría que marcaron su vida. Tras su muerte corrió el susurro de *santo subito* y su memoria anida en la Iglesia con voz profética. Supo instalarse en el corazón de la Vida Consagrada y en las entrañas del laicado desde su ser sacerdotal. Y lo hizo comprendiendo, amando y trabajando en comunión. Decía: “Existe en los religiosos el miedo a la autoridad que está hecha para servir... existe en los obispos el miedo a una profecía que nace de su misma esencia”. La memoria de **Pironio** alza el vuelo en momentos de zozobra y de reajustes del binomio “profecía y comunión”. Dejo aquí un texto suyo exuberante: “La Iglesia de la Pascua no es precisamente una Iglesia triunfalista o del poder. Todo lo contrario. Una Iglesia Pascual es, ante todo, una Iglesia del anonadamiento y la crucifixión, la pobreza, la persecución y la muerte”. Él es un paradigma de comunión eclesial y de una profética mirada a la que la Iglesia no puede renunciar si quiere ser fiel a su misión en el mundo. La comunión y la misión, tarea urgente para todos. No es hora de acusaciones absurdas.

3. Jean-Louis Brugués: Vida religiosa i secularització

Redescobrir l'essència de la vocació per escapar dels condicionaments de la societat

Vida religiosa i la secularització

Jean-Louis Brugués

Arquebisbe secretari

de la Congregació per a l'Educació Catòlica

La vida religiosa està subjecta avui a notables pressions. En particular, dos tipus de condicionament em sembla que mereixen atenció. El primer es refereix a la secularització. Un fenomen històric nascut a França a mitjan segle XVIII, que ha acabat marcant totes les societats que han volgut entrar en la modernitat. Fins i tot a l'obertura al món, amb raó proclamada pel Concili Vaticà II, s'ha interpretat sota la pressió de les ideologies del moment, com un pas necessari a la secularització. I de fet, durant els últims cinquanta anys, hem estat

testimonis d'una iniciativa formidable d'autosecularització dins de l'Església. Els exemples no falten: els cristians estan disposats a iniciar el servei de la pau, la justícia i les causes humanitàries, però encara creuen en la vida eterna? Les nostres Esglésies han posat en marxa un gran esforç per renovar la catequesi, però aquesta mateixa catequesi parla encara de l'escatologia, de la vida després de la mort? Les nostres Esglésies han participat en la majoria dels debats ètics del moment, però discuteixen del pecat, la gràcia i les virtuts teològiques? Les nostres esglésies han recorregut al millor dels nostres talents per millorar la participació dels fidels en la litúrgia, però aquesta no ha perdut potser, en gran part, el sentit del sagrat, és a dir, el gust de l'eternitat? La nostra generació, potser sense adonar-se'n, no ha somniat potser amb una "Església dels purs", advertint contra qualsevol manifestació de devoció popular? Què ha passat, en aquest context, amb la vida religiosa que havia estat presentada, a la manera tradicional, com un signe escatològic i anticipació del Regne futur? De fet, els monjos i monges han abandonat ràpidament el vestit de la seva família per vestir-se com els altres. Sovint han deixat els seus convents, per ser massa cridaners o massa rics, en benefici de les petites comunitats disperses en pobles o grans àrees urbanes. Han triat professions seculares, han participat en les activitats socials i caritatives, o també s'han posat al servei de causes humanitàries. S'han fet semblants als altres i s'han dissolt en la massa, tal volta per esdevenir llevat dins la massa, però també, en molts casos, perquè aquest comportament responia al clima de l'època. No hem de subestimar els mèrits d'aquest enfocament ni els beneficis que encara avui aporta a l'Església. Aquests religiosos i religioses, en efecte, s'han tornat més propers a les persones i, en particular, als més desfavorits, mostrant un rostre de l'Església més humil i més fratern. No obstant això, aquesta forma de vida religiosa no sembla tenir futur, ja no atrau vocacions. Gairebé totes les congregacions actives, nascudes al segle XIX o principis del XX, es troben, doncs, colpides de mort, i la seva desaparició és només una qüestió de temps. Les cases generalícies i els grans convents s'han transformat ja en residències d'ancians. Entre 1973 i 1985, 268 de les 369 congregacions franceses existents han tancat el seu propi noviciat. La situació des d'aleshores no ha fet sinó empitjorar. L'autosecularització ha minat els fonaments de la vida religiosa. La crisi ha afectat principalment les formes de vida activa, menys la contemplativa, perquè la secularització havia orientat tot el que és religiós cap a la militància o el compromís social.

El fet és que el militant o persona ocupada en treballs socials d'avui tendeixen a mantenir-se laics. Vet aquí el segon tipus de pressió que experimenta la vida religiosa. Per fer front al desafiament de la secularització, el Concili ha tingut la genial intuïció de confiar aquesta missió als laics. Els que vivien l'aventura de ser els autors principals de la societat secular, no eren potser els més apropiats per realitzar aquesta tasca? El Vaticà II ha valoritzat –no dic que ha revaloritzat, perquè una empresa d'aquesta mena mai no havia tingut lloc en el passat– la vocació dels laics. No obstant això, precisament aquesta revalorització del laicat ha provocat una mena d'explosió de la vida religiosa "activa". Si aquesta última, en efecte, ha reconegut àmpliament la pròpia identificació amb un servei específic ofert a l'Església i a la societat –com l'ensenyament a les escoles o la cura dels malalts als hospitals– des del moment en què els laics eren cridats a proporcionar els mateixos serveis i a dedicar-se a activitats similars, la vida religiosa activa perdia la seva raó de ser. Avui dia no és necessari passar per una consagració per oferir els mateixos serveis. Quan estem en presència d'una mestra que ensenya amb passió o d'una infermera servicial, desitjoses de portar una vida autènticament cristiana, ens podríem demanar si la mateixa dona, cent o cent cinquanta anys enrere, no s'hauria presentat a la porta d'una d'aquelles noves congregacions que hem esmentat fa poc.

Això ens porta a la següent conclusió: avui més que mai, la vida religiosa no pot ser definida partint d'un "fer", sinó d'una forma de ser i d'un estil de vida. Els dos riscos que acabem de descriure de forma sintètica i –no tinc dificultat a admetre-ho– sense gaire matisos, de l'autosecularització i de la valorització del laicat, constitueixen un perill per a la vida religiosa. La seva combinació ha provocat en aquesta última una mena d'implosió. Per tant, la situació

actual de la vida religiosa, sobretot a les Esglésies occidentals, es presenta de forma paradoxal. Per una banda, després del Concili, gaudim dels avantatges d'una important renovació de la teologia de la vida religiosa. Per una altra banda, hem assistit a l'enfonsament de nombroses congregacions, així com al floreixement de noves formes de vida religiosa a la primera meitat dels anys setanta.

Aquest caràcter paradoxal ens invita, doncs, a tornar a l'essencial. Hem de començar partint del fet que la vida religiosa és única en la seva essència i plural en les seves formes. Dit d'una altra manera, aquestes múltiples formes neixen totes d'un tron comú, el de la vida i tradició monàstica. Com a conseqüència, la primera dimensió és mística: la vida religiosa ens submergeix en el misteri de la mort i de la resurrecció de Crist. Ens equivoquem, doncs, si definim la vida religiosa a partir de la seva activitat. Per més que ha estat d'aquesta manera com han estat concebudes les congregacions nascudes en els darrers dos segles. Aquesta crida a estar amb el Senyor és transmesa a una única persona –cada vocació és molt personalitzada i no existeixen dos itineraris realment iguals– invitant-la, però, a unir-se a una comunitat específica. Alguns experimenten una mena d'impuls fulminant cap a una comunitat i ni tan sols els passa pel cap de trucar a una altra porta. Altres, en canvi, es concedeixen un llarg temps de reflexió, durant el qual visiten moltes cases i es dediquen a estudis comparatius molt acurats. En totes les èpoques s'han produïts matrimonis d'amor i matrimonis de raó. El que és cert, tanmateix, és que l'atracció està sempre lligada a la vida comunitària. En efecte, el codi de dret canònic defineix la vida religiosa com essencialment comunitària. I aquesta vida comunitària és eminentment espiritual en la mesura en que és l'Esperit el que l'anima i la porta endavant. Podem, doncs, deduir-ne que la fe donada per l'Esperit representa la clau de lectura de tots els elements que constitueixen la vida religiosa, començant pels vots i per la pregària. En aquest sentit, la pobresa religiosa no és un concepte sociològic. No és fet per donar exemple de pobres. La mateixa paraula no ha aparegut fins a una època tardana; primer es parlava de *sine proprio*, o també de *commnio*, termes molt més suggerents. El vot religiós correspon, doncs, a un acte de fe per mitjà del qual el religiós accepta aquell do de l'Esperit que el compromet a no tenir res per a ell, a fi de viure de la forma més intensa possible la seva comunió amb la vida fraterna.

De la mateixa manera, l'obediència religiosa no és *in primis* de caràcter ascètic o pedagògic. Indubtablement, pressuposa una ascési en la mesura en què implica una certa renúncia a la pròpia voluntat. Presenta, també, una dimensió pedagògica, en la mesura en què intenta educar en nosaltres la llibertat dels fills de Déu. Tanmateix, la seva naturalesa és essencialment mística: ens fa entrar en un sistema en el qual dirigeix l'Esperit. La fe ens porta a afirmar que el manament donat no ve en primer terme de la voluntat del superior –per més que porti la marca de la seva psicologia i fins de la seva patologia– sinó de l'Esperit, del qual el superior és, en un cert sentit, el representant visible. En aquest punt, deixem de comportar-nos com a entitats individuals per esdevenir un cos fratern.

Tampoc entre l'amor humà i la castedat religiosa –tot i tenint diversos punts en comú– existeix una diferència essencial. L'amor humà comporta una tria i una conquesta, es presenta com un amor d'exclusió: escollir una dona específica comporta renunciar a totes les altres. Ara bé, contràriament a les aparences, que ens fan pensar que som nosaltres els qui hem triat de fer-nos carmelites o dominics, la vida religiosa no s'escull: ens trobem involucrats en aquesta vida sota l'impuls de l'Esperit. Per a cadascun de nosaltres, seria impossible mantenir-nos fidels a les promeses del nostre baptisme fora de la vida religiosa. En aquesta no existeix cap conquesta ni cal exclusió: l'Esperit ens fa participar d'una comunitat d'acollida en la qual tots hem d'aprendre a viure com a germans.

Finalment, és en la fe donada per l'Esperit que vivim la pregària, no com una activitat com les altres, o una activitat més, ni com una amenaça per les diverses activitats implicades en l'estil de vida –tot nosaltres coneixem bé la tensió entre el nostre treball i el temps dedicat a la pregària, que equival massa sovint a un temps residual. En el simbolisme monàstic, el

claustre, l'obertura a l'Esperit, representa el vincle entre l'església, un lloc de pregària (*Opus Dei*) i els diversos llocs de treball (*opus hominis*), però com una escola on s'aprèn a esdevenir un "mendicant del Senyor".

Osservatore Romano, 20 novembre 2010

Traducció especial per a l'Horeb realitzada pel **P. Màxim Muñoz**, cmf

Mans Unides: Sí, un altre món és possible. Veus de les Filipines i Bolívia

Mans Unides, Premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia 2010, et convida a l'acte:

Sí, un altre món és possible. Veus de les Filipines i Bolívia

Líders d'organitzacions socials de les Filipines i Bolívia comparteixen les seves experiències de desenvolupament a Casa Àsia. L'Agència Espanyola de Cooperació Internacional al Desenvolupament (AECID) i **Mans Unides** han acompanyat mà amb mà durant els últims quatre anys els projectes de desenvolupament de diverses organitzacions locals de les Filipines i de Bolívia. Els responsables dels projectes més innovadors compartiran les seves experiències en l'acte "Sí, un altre món és possible. Veus de les Filipines i Bolívia", que es celebra el **divendres 5 de novembre a les 18:00 h a Casa Àsia Barcelona**.

L'assistència és gratuïta. [Cal inscriure's a la web](#) o al 93 487 78 78.

Hi participarà Àngel Calvo aposta per la pau i el desenvolupament a les Filipines

El missioner claretà, **Àngel Calvo**, està treballant al Sud de Filipines des del 1972, any que va esclatar el conflicte armat entre musulmans i cristians a la regió de Mindanao. En aquests 38 anys ha treballat de valent per la pau, a través del diàleg i el desenvolupament. Àngel participarà a l'acte "**Sí, un altre món és possible. Veus de les Filipines i Bolívia**", que es celebra el **5 de novembre de 2010 a les 18 h a Casa Àsia Barcelona**.

A l'acte de Casa Àsia "Sí, un altre món és possible. Veus de les Filipines i Bolívia", Àngel Calvo explicarà les experiències de desenvolupament realitzades en el marc del conveni ZABIDA mà amb mà amb l'AECID i Mans Unides.

En l'entrevista a LA CONTRA, Àngel Calvo analitza les causes del conflicte a Filipines i el seu treball contra la injustícia i pel desenvolupament:

“Gracias a Dios he edificado mezquitas”

Tengo 56 años. Nací en Boadilla de Valdeaduey (Valladolid) y desde 1972 vivo en Filipinas. Soy sacerdote y misionero. Aposto por el socialismo y creo más en la sociedad civil que en los políticos. Dirijo una ONG por el diálogo entre musulmanes y cristianos y organizo la comunidad de refugiados de guerra que financia Manos Unidas

SACERDOTE Y MISIONERO CLARETIANO EN FILIPINAS

ÁNGEL CALVO

LA CONTRA. **ÁNGEL CALVO. SACERDOTE Y MISIONERO CLARETIANO EN FILIPINAS.**
“Gracias a Dios he edificado mezquitas”
IMA SANCHIS JOST - 18/04/2001

Tengo 56 años. Nací en Becilla de Valderaduey (Valladolid) y desde 1972 vivo en Filipinas. Soy sacerdote y misionero. Apuesto por el socialismo y creo más en la sociedad civil que en los políticos. Dirijo una ONG por el diálogo entre musulmanes y cristianos y organizo la comunidad de refugiados de guerra que financia Manos Unidas

Yo llegué al paraíso con 27 años.

–Pero se volvió infierno.

–Sí, pero déjeme recrearme.

–Filipinas: 7.000 islas de exuberante vegetación...

–Y riqueza. Aterricé en Basilan y me fui a la selva con las comunidades musulmanas marginadas para ayudarlas.

–Ambicioso proyecto.

–Basilan es uno de los lugares más complejos del país por su diversidad de grupos étnicos y sus intereses económicos. El 70 por ciento son musulmanes, que se dividen en cuatro grupos étnicos. Luego están los cristianos; y los chinos, que controlan el comercio.

–Una mezcla explosiva.

–La colonización ha marcado al país. Primero fueron los españoles, que liberaron a los filipinos de la esclavitud del demonio. Luego los americanos, con sus macrocompañías, que nos liberaron de la barbarie y el paganismo y que han acabado con la gran riqueza de la selva moviendo población de un lugar a otro para obtener mano de obra. ¿Sabe cuál es el resultado?

–¿Guerra de guerrillas?

–Los liberadores se adueñaron del territorio y estalló una guerra abierta.

–En la que usted ha estado implicado.

–En 1972, con la imposición de la ley marcial de Marcos, surgió la rebelión armada del grupo musulmán Frente de Liberación Nacional Moro, cuyo foco central era Basilan. Yo, con un equipo mixto de musulmanes y cristianos, llevaba a cabo un programa de desarrollo comunitario. Los líderes del grupo rebelde nos respetaban.

–¿Y el Gobierno de Filipinas?

–Nos acusaba de subversivos y de cooperar con la guerrilla. Tengo pendientes ocho acusaciones. Cuando la revolución popular forzó la destitución de Marcos, en 1986, me marché del país durante seis años y cuando volví el panorama había cambiado.

–Para peor.

–Sí, entre otros había surgido el grupo de radicales fundamentalistas islámicos, Abu Sayaff, que domina gran parte de la isla, y grupos guerrilleros cristianos. Así comenzó una nueva oleada de secuestros y matanzas a la población civil, especialmente a los líderes cristianos y a los misioneros extranjeros.

–Entre ellos su compañero, el padre Blanco.

–Sí, yo seguí todas las negociaciones para su liberación, pero muchos otros han muerto. En realidad, ni siquiera se sabe quién secuestra y quién mata. Los grupos armados son demasiados. Secuestran a todo el que cae por el camino: es el caos.

–¿También secuestran a musulmanes?

–Síy luego los sueltan. Hace un año secuestraron a toda la escuela Claret: al director, un sacerdote claretiano; a maestros y a unos 70 niños de primaria. Dos de ellos eran hijos de un antiguo líder de Abu Sayaff y él como revancha secuestró a once miembros de la familia de uno de los líderes actuales.

–¿El ex líder había pactado con el Gobierno?

–Sí, a cambio de tierras y concesiones abandonan la guerrilla pero no rinden las armas. Nadie entrega sus armas.

–¿Y qué ocurrió?

–Soltaron a los hijos del ex líder, pero él no soltó a la familia del secuestrador y lo asesinaron. Una operación militar acabó con el secuestro y con la vida del sacerdote y de tres maestros. Los heridos fueron muchos y hubo niños que quedaron inválidos.

–Usted conoce al líder de Abu Sayaff.

–Estudiaba en mi escuela. Luego se fue con una beca a una universidad islámica y volvió radical. El secuestro de extranjeros es su manera de llamar la atención y de conseguir dinero. Pero hoy es un mal extendido: todo el mundo está armado hasta los dientes. Le explicaré la trayectoria de un niño.

–Adelante.

–Nace en un campo de refugiados rodeado de armas, muchos de sus familiares han sido asesinados y no se sabe por quién: ¿el Ejército?, ¿algún grupo? Cuando cumple 18 años coge un arma y eso se convierte en su modo de vida. La violencia pasa a la fibra social.

–¿Y qué hace usted en medio de un mundo musulmán que rechaza a los católicos?

–Ahí está el punto de reflexión: no se rechaza a los católicos por católicos, sino a los grupos opresores. Las causas son mucho más profundas, son sociopolíticas y culturales, consecuencia de muchos siglos de abusos.

–¿Y?

–Intentamos crear comunidades mixtas de cristianos y musulmanes, cooperativas con miniproyectos económicos. Hemos edificado la violencia a través de muchos siglos; edificar la paz costará también mucho. Se trata de plantar una semilla, pero no de hacer mesianismo.

–¿Se trata de reconciliarse?

–Exacto. En el conflicto de Israel y Palestina, por muchos acuerdos que se firmen y premios Nobel que se den a los líderes, si no hay reconciliación en la comunidad a nivel cultural y religioso no habrá paz. La reconciliación señala un error histórico que todos los colonizadores deben reconocer.

–¿Incluida la Iglesia católica?

–Todos debemos reconocer la imposición y la falta de respeto a otras culturas. No basta con el acto simbólico de pedir perdón: hay que aceptar las consecuencias, afrontarlas y asumirlo con humildad. Ni tenemos toda la verdad ni todo el poder que nos da nuestra cultura y nuestra tradición religiosa.

–¿Está usted construyendo mezquitas?

–Sí, gracias a Dios he edificado muchas mezquitas.

–Pues el Vaticano no debe estar muy contento con usted...

–En la teoría supongo que sí. Yo me siento muy a gusto con el Evangelio.

LA UNIÓN

Ha perdido su acento castizo y habla de Basilan, una pequeña isla de Filipinas, como "mi isla". Se ha implicado hasta las pestañas en la reconciliación entre católicos y musulmanes. Fue el último sacerdote en salir de la isla, cuando una de las oleadas de asesinatos estaba acabando con ellos. Pero volvió a Mindanao, el centro neurálgico del conflicto. Cuando los fundamentalistas secuestraron a un grupo de turistas occidentales, se convirtió en el analista al que entrevistaron la BBC y la CNN. "Hace cinco siglos, Mindanao, colonia española, vivió

un proceso de islamización que marginó a los indígenas. Luego, bajo la influencia de EE.UU., los musulmanes también fueron marginados." Él trabaja con todos los marginados y así logra unirlos.

XV Trobada interreligiosa amb motiu del Dia Mundial de la SIDA

Es complauen a convidar-vos a la
**XV Trobada interreligiosa amb
motiu del Dia Mundial de la Sida**
que tindrà lloc a la Parròquia del Carme
(C/ Bisbe Laguarda/Sant Antoni Abat) de Barcelona
dijous, 25 de novembre de 2010, a les 19.00 h.

Mostra de Cinema Espiritual de Barcelona

La VII Mostra de Cinema Espiritual se celebrarà enguany del 12 al 21 de novembre i comptarà, per a l'estrena, amb la nova denominació, amb una programació de luxe. Per a Peio Sánchez, ànima del projecte, les propostes d'aquesta edició són realment suggeridores.

12 novembre

Vivir para siempre – Gustavo Ron

19.20 – Alessandra, sala 2

13 novembre

Cartas a Dios – Emmanuel Schmitt

18.00 – Alessandra, sala 1

14 novembre

The way – Emilio Estévez

18.00 – Alessandra, sala 1

15 novembre

Visión – Margarete Von Trotta

18.00 – Alessandra, sala 1

Presenta: Teresa Forcades, benedictina de Montserrat

16 novembre

The secret of Kells – Tomm Moore

19.30 – Alessandra, sala 1

17 novembre

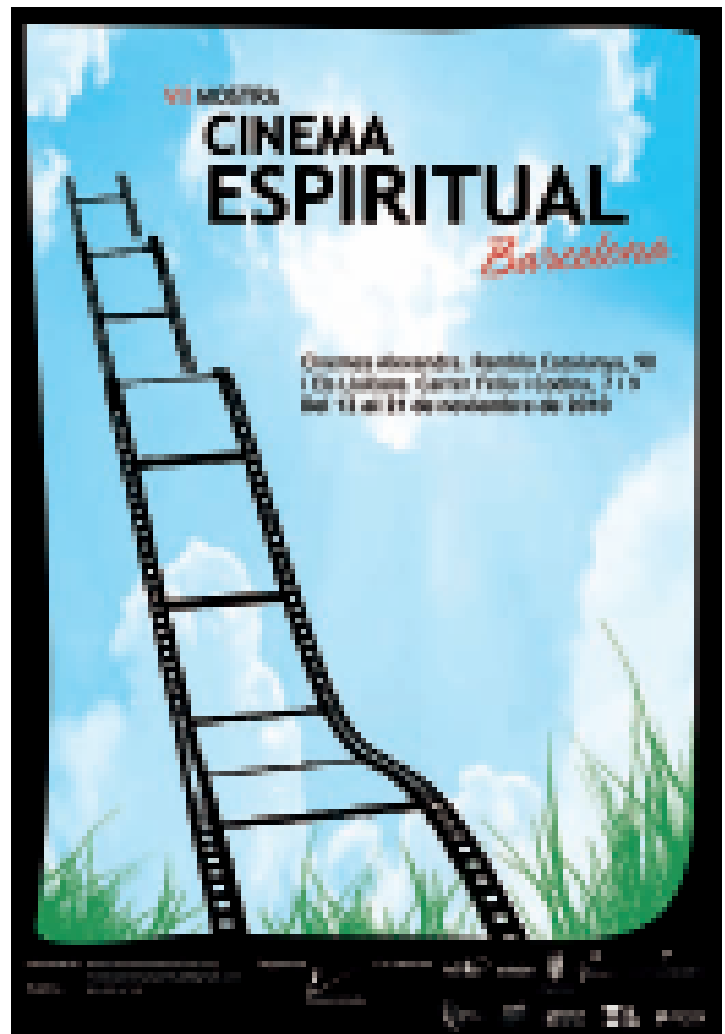
Cartas al padre Jacob – Klaus Härö

19.30 – Alessandra, sala 1

18 novembre

El último bailarín – Mao de Bruce Beresford

19.30 – Alessandra, sala 2

XVII JORNADA DE RELIGIOSES/OS EN BARRIS OBRERS I POPULARS

Data	6 de novembre de 2010, dissabte
Horari	9.00 acolliment – 17.00 eucaristia i comiat
Lloc	Seminari Conciliar de Barcelona, carrer Diputació 231
Tema	Vida religiosa i immigració en temps de crisi
Ponència	Quim Pons, sj, director de Migra Studium
Organitzadors	Secretariat Interdiocesà de Delegacions de Pastoral Obrera de Catalunya i l'URC (Unió de Religiosos de Catalunya)
Dinar	Cadascú s'ha de portar el dinar (podrà utilitzar-se el menjador)
Aportació	3 €

Recepció del butlletí *Horeb* a la pròpia adreça electrònica personal

Qui vulgui rebre l'*Horeb* a la pròpia bústia electrònica, pot inscriure's directament a la pàgina web de l'URC: <http://urc.confer.es>.

Invitem el màxim possible de lectors que s'inscriguin al nostre butlletí, així com hi ha la possibilitat de regalar subscripcions a persones interessades en el contingut d'*Horeb*.

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>